ଆସାମ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ

ବନାମ

ଅଜିତ କୁମାର ଶର୍ମା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ଅକ୍ଟୋବର 27,1964

(ମୁଖ୍ୟ ବିଚାରପତି ପି. ବି. ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡ଼କର , କେ. ଏନ୍. ୱାଞ୍ଚୁ, ଏମ୍. ହିଦାୟତୁଲ୍ଲା, ରଘୁବର ଦୟାଲ ଏବଂ ଜେ. ଆର୍. ମୁଧୋଲକର ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିବୃନ୍ଦ)

ଭାରତର ସମ୍ବିଧାନ, 1950, ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 - ଘରୋଇ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟଗୁଡ଼ିକୁ ରାଜ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଶାସନିକ ନିର୍ଦ୍ଦେଶାବଳୀ - ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ - ପ୍ରଭାବିତ ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କ ସେବାର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ - ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ରଖିବା ପାଇଁ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ଅଧିକାର ।

ଉତ୍ତରଦାତା ଆସାମର ଗୌହାଟୀ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ସହ ଅନୁବନ୍ଧିତ ଏକ ଘରୋଇ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ଶିକ୍ଷକ ଥିଲେ । ନିୟମ ଆକାରରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କେତେକ ସର୍ତ୍ତରେ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟଟି ରାଜ୍ୟଠାରୁ ଅନୁଦାନ ପାଉଥିଲା । ନିୟମ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ, ନିୟମ 7 ରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯଦି ଜଣେ ଶିକ୍ଷକ ବିଧାନସଭା ନିର୍ବାଚନ ପାଇଁ ଠିଆ ହୁଅନ୍ତି, ତେବେ ସେ ନାମାଙ୍କନ ଦାଖଲ ତାରିଖ ଠାରୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଶିକ୍ଷାବର୍ଷର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କିମ୍ବା କାର୍ଯ୍ୟକାଳର ସମାପ୍ତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିନା ଦରମାରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଛୁଟିରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଉତ୍ତରଦାତା ତିନି ମାସ ପାଇଁ ଛୁଟି ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସଂସଦରେ ଏକ ଆସନ ପାଇଁ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ପରାସ୍ତ ହୋଇଥିଲେ । ତେଣୁ, ସେ ପୁନର୍ବାର ଯୋଗଦେବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ, ଏବଂ ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ତାଙ୍କୁ ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲା । ତେବେ, ଜନଶିକ୍ଷା ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ଏପରି ଅନୁମତି ଉପରୋକ୍ତ ନିୟମର ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ସୂଚନା ଦେଇଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କୁ

ଶିକ୍ଷାବର୍ଷ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିନା ଦରମାରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଛୁଟି ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଛି । ଏହା ପରେ ଉତ୍ତରଦାତା ଏହି ଆଧାରରେ ଏକ ପରମ ଆଜ୍ଞାଦେଶ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ଉପଯୁକ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଜାରି କରିବା ପାଇଁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଯେ :(i) ଏହି ନିୟମର କୌଣସି ଆଇନଗତ ପ୍ରଭାବ ନଥିଲା, (ii) ଏହି ନିୟମ ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା କିମ୍ବା ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଆବଦ୍ଧ କରିନଥିଲା ଏବଂ (ii) ତାଙ୍କୁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଛୁଟିରେ ରଖିବା ପାଇଁ ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥାର ଆଦେଶ ପ୍ରଭାବହୀନ ଥିଲା । ସେ ଏହା ମଧ୍ୟ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲେ ଯେ ଯଦି ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ତାଙ୍କ ଉପରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଛୁଟି ଲାଗୁ କରିନଥାଏ, ତେବେ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟକୁ ଅନୁଦାନ ବନ୍ଦ ନକରିବାକୁ ରାଜ୍ୟକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯିବା ଉଚିତ । ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥାକୁ ମଧ୍ୟ ଏହି ଆବେଦନରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କହିଥିଲେ ଯେ ଏହି ନିୟମାବଳୀର କୌଣସି ବୈଧାନିକ ଦୃଢତା ନାହିଁ, ଏବଂ ଏପରି ନିୟମାବଳୀକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ନକରିବାକୁ ଏକ ସାର୍ବଜନୀନ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଭାବେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଜାରି କରିଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମଧ୍ୟ ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥାକୁ ସମାନ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଜାରି କରିଥିଲେ, ଏହି ଆଧାରରେ ଯେ ଏହା ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଛୁଟି ପ୍ରଶ୍ନରେ ନିଜର ସ୍ୱାଧୀନ ବିବେକକୁ ପ୍ରୟୋଗ କରିନଥିଲା । ରାଜ୍ୟ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ କରିଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଏହି ନିୟମାବଳୀଗୁଡିକ କେବଳ ପ୍ରଶାସନିକ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଥିଲା ବୋଲି ବିବାଦ କରିନଥିଲା ।

ନିର୍ଣ୍ଣିତ :ଏହାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ରାଜ୍ୟକୁ ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଜାରି କରୁଥିବା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟଳୟଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ବାତିଲ କରାଯିବା ଉଚିତ୍ ।

ନିୟମଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ପ୍ରଶାସନିକ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ହୋଇଥିବାରୁ ବୈଧାନିକ ନିୟମ ଭଳି ଆଇନର ଦୃଢତା ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେମାନେ ଘରୋଇ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟଗୁଡ଼ିକର ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ଅଧିକାର ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି ନାହିଁ ଯାହା ସେମାନଙ୍କୁ ନିୟମାବଳୀର

କୌଣସି ବ୍ୟବସ୍ଥାର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା କିମ୍ବା ଅଣ-କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା ପାଇଁ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ବଜାୟ ରଖିବାକୁ ହକଦାର କରିବ । ସେଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ପ୍ରଶାସନିକ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ହୋଇଥିବାରୁ, ଏପରି ମହାବିଦ୍ୟାଳୟଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁଦାନ-ସହାୟତା ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଘରୋଇ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ଏବଂ ସରକାରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରସଙ୍ଗ, ଏବଂ କୌଣସି ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର କୌଣସି ଶିକ୍ଷକଙ୍କର ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ସେଗୁଡ଼ିକର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା କିମ୍ବା ଅଣ-କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା ପ୍ରଶ୍ନ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ଅଧିକାର ନାହିଁ । ଏପରି କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପାଳନ ନକରିବାକୁ ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ପାଇଁ ଏହା ଉନ୍ମୁକ୍ତ ଅଛି ଏବଂ ଏହା ପରେ କେଉଁ ଅନୁଦାନ ଦିଆଯିବ ତାହା ବିଚାର କରିବାକୁ ରାଜ୍ୟ ପାଇଁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ରହିବ । କିନ୍ତୁ ଯଦି ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାକୁ ସ୍ଥିର କରେ, ତେବେ ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ, ଏହି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କୌଣସି ଧମକ ଆଧାରରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରାଯାଇଛି; ଏବଂ ଜଣେ ଶିକ୍ଷକ ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ନକରିବା ପାଇଁ ଜିଦ କରିପାରିବେ ନାହିଁ ।

ମେସର୍ସ ରମଣ ଏବଂ ରମଣ ବନାମ ମାଡ୍ରାସ ରାଜ୍ୟ, [1959] ଏସ ୟୁ ପି ପି. 2.ଏସ୍. ସି. ଆର୍. 227, ଉଲ୍ଲେଖିତ ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା: 1963ର ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 1062।

1962 ର ଦେୱାନୀ ଅଧିକାରିତା ସଂଖ୍ୟା 221 ରେ ଆସାମ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ସେପ୍ଟେମ୍ବର 25,1962 ର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଜି. ଏସ୍. ପାଠକ ଏବଂ ନୌନୀତ ଲାଲ ।

ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1 ପାଇଁ ଏମ୍. କେ. ରାମମୂର୍ତ୍ତି ।

ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ **ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ୱାଞ୍ଚୁ**ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଏହା ହେଉଛି ଆସାମ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏକ ଆବେଦନ । ଶ୍ରୀ ଅଜିତ କୁମାର ଶର୍ମା (ଏହା ପରେ ଉତ୍ତରଦାତା ଭାବରେ ପରିଚିତ) ଗୌହାଟୀର ହାଣ୍ଡିକ୍ ବାଳିକା ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ (ଏହା ପରେ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ଭାବରେ ପରିଚିତ)ର ଜଣେ ଶିକ୍ଷକ । ସେ ଦୃଢୋକ୍ତି ଅଭିଯୋଗ ଉପରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ । ଏହା ବି. ଏ. ଶ୍ରେଣୀ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶିକ୍ଷାଦାନ କରୁଥିବା ଏକ ଘରୋଇ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ଏବଂ 1947 ର ସଂଖ୍ୟା 16ରେ ଗୌହାଟୀ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଅଧିନିୟମ (ଏହା ପରେ ଅଧିନିୟମ ଭାବରେ ସୂଚିତ) ଅଧୀନରେ ସ୍ଥାପିତ ଗୌହାଟୀ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ସହିତ ଅନୁବନ୍ଧିତ । ଅଧିନିୟମର ଧାରା 21 (ଜି) ଅନୁଯାୟୀ ଗୌହାଟୀ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ଘରୋଇ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟଗୁଡ଼ିକର ପରିଚାଳନା ପାଇଁ ଅଧିନିୟମ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟଟି ଏକ ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହୋଇଥାଏ । ଅଧିନିୟମର ଧାରା 23 (ଏଚ) ଅନୁଯାୟୀ, କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହୀ ପରିଷଦ ବେସରକାରୀ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟଗୁଡ଼ିକର ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ସମେତ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟର ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କ ବେତନ ଏବଂ ସେବାର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ ଅଧ୍ୟାଦେଶ ପ୍ରଣୟନ କରିପାରିବ । ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ତା 'ଉପରେ ଦିଆଯାଇଥିବା କ୍ଷମତା ଅନୁଯାୟୀ ଘରୋଇ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟଗୁଡ଼ିକର ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କୁ ଛୁଟି ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ ନିୟମ ପ୍ରଣୟନ କରିଛି, ଯାହା ଏପରି ମହାବିଦ୍ୟାଳୟଗୁଡ଼ିକର ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ପାଇଁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଏବଂ ବାସ୍ତବରେ 1956 ମସିହା ଜୁଲାଇ ମାସରେ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ଏହାର ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ଜଣେ ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ବିନା ଦରମାରେ ଛୁଟି ନେବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରିପାରିବ ନାହିଁ ।

ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ଆସାମ ରାଜ୍ୟରୁ ଅନୁଦାନ-ସହାୟତା ଗ୍ରହଣ କରେ ଏବଂ ଅନୁଦାନ-ସହାୟତା ଦେବା ପାଇଁ କିଛି ସର୍ତ୍ତ ରହିଛି । ଏହି ସର୍ତ୍ତାବଳୀରେ ଅନୁଦାନ ପ୍ରତ୍ୟାହାରର ବ୍ୟବସ୍ଥା ନାହିଁ, ଯଦି କୌଣସି ଘରୋଇ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ କୌଣସି ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ବିନା ଦରମାରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଛୁଟିରେ ରଖିବାରେ ବିଫଳ ହୁଅନ୍ତି, ଯିଏକି କୌଣସି ବିଧାନସଭା କିମ୍ବା ସ୍ଥାନୀୟ ସଂସ୍ଥାରେ ନିର୍ବାଚିତ ହେବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି, ନାମାଙ୍କନ ଦାଖଲ କରିବାର ତାରିଖ ଠାରୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଶିକ୍ଷାବର୍ଷର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କିମ୍ବା ସେହି ଶିକ୍ଷକ ନିର୍ବାଚିତ ହୋଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟାଳୟର ଅବଧି ଶେଷ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ।

ପୂର୍ବରୁ କୁହାଯାଇଥିବା ଉତ୍ତରଦାତା ହେଉଛନ୍ତି ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ଜଣେ ଶିକ୍ଷକ। ସଂସଦ ପାଇଁ ଏକ ଆସନରେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରିବା ପାଇଁ ସେ ଜାନୁଆରୀ 2,1962 ରୁ ମାର୍ଚ୍ଚ 5,1962 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦରମା ସହିତ ଛୁଟି ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ । 1962 ମସିହା ମାର୍ଚ୍ଚ 9 ତାରିଖର ସଂକଳ୍ପ ସଂଖ୍ୟା 1 ଦ୍ୱାରା ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ତାଙ୍କୁ ଏହି ଛୁଟି ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲା । ଉତ୍ତରଦାତା ନିର୍ବାଚନ ପାଇଁ ଠିଆ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ପରାସ୍ତ ହୋଇଥିଲେ । ଏହା ପରେ ସେ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କୁ ମାର୍ଚ୍ଚ 6,1962 ରୁ ତାଙ୍କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟରେ ଯୋଗଦେବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଉ ଏବଂ ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ତାଙ୍କୁ ମାର୍ଚ୍ଚ 9,1962 ରେ ଏହାର ସଂକଳ୍ପ ସଂଖ୍ୟା 2 ଦ୍ୱାରା ଏପରି କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲା । ତେଣୁ ସେ ମାର୍ଚ୍ଚ 6,1962 ରୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲେ । 20 ମାର୍ଚ୍ଚ 1962ରେ, ଆସାମର ଗଣଶିକ୍ଷା ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ (ଏଠାରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଭାବରେ ଜଣାଯିବ) ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ଏବଂ ସଚିବଙ୍କୁ ଏକ ଚିଠି ଲେଖିଥିଲେ ଯାହା 10 ମାର୍ଚ୍ଚ 1962 ରେ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟରୁ ଆସିଥିବା ଚିଠିର ସନ୍ଦର୍ଭରେ ଲେଖାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କୁ ସଂସଦ ଏବଂ ଆସାମ ବିଧାନସଭାର ନିର୍ବାଚନ ସମ୍ପର୍କରେ ପ୍ରତିବାଦୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କିଛି ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଛୁଟି ବିଷୟରେ ଅବଗତ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ଚିଠିରେ, ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟକୁ ସୂଚନା ଦେଇଥିଲେ ଯେ ସେ ଉତ୍ତରଦାତା ଏବଂ ଅନ୍ୟ କେତେକ ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ "ତୁରନ୍ତ" ସେମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଯୋଗଦେବାକୁ ଅନୁମତି

ଦେଉଥିବା ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥାର ସଂକଳ୍ପକୁ ଅନୁମୋଦନ କରିବାରେ ଅସମର୍ଥ । ଚିଠିରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି ଯେ ଏପରି ଅନୁମତି ସାହାଜ୍ୟପ୍ରାପ୍ତ ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନର କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଆଚରଣ ଏବଂ ଶୃଙ୍ଖଳା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ନିୟମାବଳୀର ନିୟମ 7 ର ଉଲ୍ଲଂଘନ ଅଟେ (ଏହା ପରେ ନିୟମ ଭାବରେ ସୂଚିତ ହୋଇଛି) ଏବଂ ତେଣୁ ଏହାକୁ ଅନୁମୋଦନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ କହିଛନ୍ତି ଯେ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଏବଂ ଆସାମ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ଶିକ୍ଷକ ସଂଘ ସହିତ ଉପଯୁକ୍ତ ପରାମର୍ଶ ପରେ 1960 ରେ ଏହି ନିୟମ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ଚିଠି ପାଇବା ପରେ, ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଛୁଟି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ପୁନର୍ବିଚାର କରିଥିବା ପରି ମନେହୁଏ, ଏବଂ ଏପ୍ରିଲ 4,1962 ରେ ଏକ ସଂକଳ୍ପ ପାରିତ କରିଥିଲା । ଏହି ଚିଠି ସହିତ ଅନ୍ୟ ଏକ ଚିଠି ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ଏହି ଚିଠିଗୁଡ଼ିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇଥିଲା ଯେ ମାର୍ଚ୍ଚ 9,1962ର ସଂକଳ୍ପ, ଯାହା ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ମାର୍ଚ୍ଚ 6,1962 ରୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଯୋଗଦେବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲା, ତାହା କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇଥିଲା ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା ଏବଂ ଅନ୍ୟ କେତେକ ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଛୁଟି ମଞ୍ଜୁର କରାଯିବ । ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥାର ଏହି ନିଷ୍ପତ୍ତି ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ଅଧ୍ୟକ୍ଷ 5 ଏପ୍ରିଲ୍ 1962 ତାରିଖରେ ଚିଠି ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କୁ ଜଣାଇଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଗତ ସାଧାରଣ ନିର୍ବାଚନରେ ନିର୍ବାଚନ ପାଇଁ ତାଙ୍କ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ତାଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷାବର୍ଷ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଅବଧି ବିନା ବେତନ ଛୁଟି ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଛି ।

ଏହା ପରେ ଉତ୍ତରଦାତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ ଯେଉଁଥିରୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନ ଆସିଛି । ତାଙ୍କର ଯୁକ୍ତି ଥିଲା ଯେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଯେଉଁ ନିୟମାବଳୀର ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ ତାହାର କୌଣସି ବୈଧାନିକ ଦୃଢତା ନାହିଁ ଏବଂ ଗୌହାଟୀ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ସେ ଛୁଟି ପାଇବାକୁ

ହକଦାର, ଯାହା ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା । ସେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ଆଇନର ଦୃଢତା ନଥିବା ନିୟମ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥାର କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବିଷୟରେ କ୍ଷମତା ଉପରେ ପ୍ରଭାବ ପକାଏ ନାହିଁ । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥାର ଦ୍ୱିତୀୟ ନିଷ୍ପତ୍ତି ମାର୍ଚ୍ଚ 9, 1962 ରେ ଯଥାର୍ଥ ଏବଂ ସଠିକ୍ ଥିଲା ଏବଂ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କୁ ମାର୍ଚ୍ଚ 6, 1962 ରେ ତାଙ୍କର ଛୁଟି ଶେଷ ହେବା ପରେ ପୁନର୍ବାର କାର୍ଯ୍ୟରେ ଯୋଗଦେବାକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ମାର୍ଚ୍ଚ 9,1962 ରେ ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥାର ଦ୍ୱିତୀୟ ସଂକଳ୍ପରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କର କୌଣସି ଅଧିକାର ନଥିଲା ଏବଂ ଏକ ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ହୋଇଥିବା ଏହି ପ୍ରକୃତିର ସଂକଳ୍ପଗୁଡିକ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କ ଅନୁମୋଦନ ଆବଶ୍ୟକ କରେ ନାହିଁ ଏବଂ ସ୍ୱତଃ ପ୍ରଭାବ ପକାଇବ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟକୁ ପରିଚାଳନା କରୁଥିବା ଛୁଟି ନିୟମ ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥାକୁ ଜଣେ ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଏବଂ ସମ୍ମତି ବିରୁଦ୍ଧରେ ବିନା ଦରମାରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଛୁଟିରେ ରଖିବା ପାଇଁ କ୍ଷମତା ଦେଇନଥିବାରୁ, ଏପ୍ରିଲ 4,1962 ରେ ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥାର ସଂକଳ୍ପ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ବିନା ଦରମାରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଛୁଟିରେ ରଖାଯାଇଥିଲା ତାହା କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ପକାଇନଥିଲା ଏବଂ କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କ ବେଆଇନ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଶେଷରେ ଏହା ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା 19 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1962 ରେ ଅତିରିକ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କ ଚିଠିରେ ଥିବା ଧମକ ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁ, ଯେଉଁଥିରେ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ନିୟମାବଳୀର ନିୟମ 7 ର ଉଲ୍ଲଂଘନ କରି ନିର୍ବାଚନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଛୁଟିରେ ଯାଇଥିବା କୌଣସି କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଦରମା ଏବଂ ଭତ୍ତା ପାଇଁ ଶିକ୍ଷା ବିଭାଗ ପାଣ୍ଠି ଯୋଗାଇବ ନାହିଁ, ଏବଂ ତେଣୁ ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥାର କାର୍ଯ୍ୟ ମନ୍ଦ ଥିଲା ଏବଂ ଯେକୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କର ଏପରି ଭାବରେ ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥାକୁ ଧମକ ଦେବାର କୌଣସି ଅଧିକାର ନଥିଲା । ତେଣୁ ପ୍ରତିବାଦୀ ନିୟମର ନିୟମ 7 ର

କୌଣସି ଆଇନଗତ ଦୃଢତା ନାହିଁ ଏବଂ ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା କିମ୍ବା ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ଉପରେ କୌଣସି ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ନାହିଁ ବୋଲି ଘୋଷଣା କରି ନିର୍ଦ୍ଦେଶନାମା/ପରମାଦେଶ/ନିଷେଧ ଭଳି ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲେ। ସେ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲେ ଯେ ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥାର ଏପ୍ରିଲ୍ 4, 1962ର ସଂକଳ୍ପକୁ ସୀମାତିରିକ୍ତ , ଅବୈଧ ଏବଂ ଆଇନଗତ ଭାବରେ ପ୍ରଭାବହୀନ ବୋଲି ଘୋଷଣା କରାଯାଉ ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଉ ଯେ, ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ବେତନବିହୀନ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଛୁଟିରେ ରଖିବାରେ ବିଫଳ ହେବାରୁ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟକୁ ଦିଆଯିବାକୁ ଥିବା ଅନୁଦାନ ରାଶିକୁ ରୋକାଯାଉ ନାହିଁ।

ରାଜ୍ୟର ଉତ୍ତର ଉପରେ ବିଚାର କରିବା ପୂର୍ବରୁ, ଆମେ ନିୟମର ଉତ୍ପତ୍ତି ଦେବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ। ଏହା ଦେଖାଯାଉଛି ଯେ ଫେବୃଆରୀ 1959 ରେ ଆସାମ ରାଜ୍ୟ ଏପରି ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ଦରମା ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପାରିଶ୍ରମିକ ସମ୍ପର୍କରେ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଅନୁଦାନ ଆୟୋଗର ସୁପାରିଶକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ପାଇଁ ଘରୋଇ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟଗୁଡ଼ିକୁ ଅତିରିକ୍ତ ଅନୁଦାନ ସହାୟତା ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲା। ସ୍ପଷ୍ଟତଃ ଏହି ବେତନ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପାରିଶ୍ରମିକ ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଲାଭଦାୟକ ଥିଲା ଏବଂ ଏହାର ଅର୍ଥ ଥିଲା ସେମାନଙ୍କ ଦରମା ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପାରିଶ୍ରମିକରେ ଉନ୍ନତି ଯାହା ସେମାନେ ପୂର୍ବରୁ ପାଉଥିଲେ। ଏହା ମଧ୍ୟ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇଥିଲା ଯେ ଏପରି ଅନୁଦାନ ଘରୋଇ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟଗୁଡ଼ିକୁ ଏହି ସର୍ତ୍ତରେ ଦିଆଯିବା ଉଚିତ ଯେ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ସେମାନଙ୍କ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ସେବା ସର୍ତ୍ତାବଳୀକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରୁଥିବା କେତେକ ନିୟମ ପାଳନ କରିବାକୁ ରାଜି ହେବେ। ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଏବଂ ଆସାମ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ଶିକ୍ଷକ ସଂଘ ସହିତ ପରାମର୍ଶ କରି ନିୟମ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇଥିଲା। ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତ ଘରୋଇ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ମତାମତ ମଧ୍ୟ ଚିଠା ନିୟମାବଳୀ ଉପରେ ଆହ୍ୱାନ କରାଯାଇଥିଲା। ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ, ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର

ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ସହିତ ମଧ୍ୟ ପରାମର୍ଶ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ 1960 ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ 6 ତାରିଖରେ ଏହା ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲା ଯେ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯିବାକୁ ଥିବା ପ୍ରସ୍ତାବିତ ନିୟମ ସହିତ ଏହା ସହମତ ହୋଇଛି ।ସରକାର ଗୌହାଟୀ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଏବଂ ଆସାମ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ଶିକ୍ଷକ ସଂଘର ମତାମତକୁ ମଧ୍ୟ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଶେଷରେ 1961 ମସିହା ମାର୍ଚ୍ଚ ମାସ 29 ତାରିଖରେ ପ୍ରକାଶିତ ଅଧିସୂଚନା ଦ୍ୱାରା ଏହି ନିୟମାବଳୀକୁ ଅଧିସୂଚିତ କରାଯାଇଥିଲା । ନିୟମାବଳୀର ନିୟମ 7, ଯାହା ଆମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ, ଏହି ସର୍ତ୍ତାବଳୀରେ ଅଛି :-

> "ବିଧାନ ପରିଷଦରେ ନିର୍ବାଚନ କରିବାକୁ କିମ୍ବା କୌଣସି ରାଜନୈତିକ ସଂଗଠନ କିମ୍ବା ସ୍ଥାନୀୟ ସଂସ୍ଥା ସହିତ ପଦରେ ରହିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ ଜଣେ କର୍ମଚାରୀ ତାଙ୍କର ନାମାଙ୍କନ ଦାଖଲ ତାରିଖରୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଶିକ୍ଷା ଅଧିବେଶନ ଶେଷ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କିମ୍ବା ଯଥାସମ୍ଭବ ତାଙ୍କ ନିର୍ବାଚିତ ହେବାର କାର୍ଯ୍ୟକାଳ ସମାପ୍ତ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିନା ବେତନରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଛୁଟିରେ ରହିବେ।" ତେବେ ଏପରି କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ସମୟ ପାଇଁ ତାଙ୍କ ପଦବୀରେ ଋଣ ଦାତାଙ୍କର ଆଇନଗତ ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ରହୁଥିବା ଅଧିକାର ରଖିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯିବ ନାହିଁ ।

ତେଣୁ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଏବଂ ଆସାମ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ଶିକ୍ଷକ ସଂଘ ସହିତ ପରାମର୍ଶ କରି ଏହି ନିୟମ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହା ସମ୍ଭବତଃ ସମସ୍ତ ଘରୋଇ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ । ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ସହିତ ମଧ୍ୟ ପରାମର୍ଶ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହା ଘୋଷଣା କରାଯିବାକୁ ଥିବା ନିୟମଗୁଡ଼ିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲା । ଏହି ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥାରେ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କ ସଦସ୍ୟମାନେ ଉଚିତ ଭାବେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କଲେ ଏବଂ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ, ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ଶିକ୍ଷକ ସଂଘ ଏବଂ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥାର ସହମତି ପରେ, ବିଶେଷ କରି ଯେଉଁଠି

ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ଶିକ୍ଷକମାନେ ଉଚିତ ଭାବେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିଲେ, ଏହି ନିୟମଗୁଡ଼ିକୁ ଅଧିସୂଚିତ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମାମଲା ଥିଲା ଯେ ଯେଉଁ ଉପାୟରେ ନିୟମ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିଲା ତାହାକୁ ବିଚାରକୁ ନେଇ ସେଗୁଡ଼ିକ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ତଥା ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଥିଲା ଏବଂ ଏହା ପରେ ସରକାର ମହାବିଦ୍ୟାଳୟକୁ ସଂଶୋଧିତ ଅନୁଦାନ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ଆହୁରି ଜଣାପଡ଼େ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମାମଲାଟି ଥିଲା ଯେ 1961ର ଆସାମ ଅଧିନିୟମ-2 ଦ୍ୱାରା ଅଧିନିୟମର ସଂଶୋଧନକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ନିୟମାବଳୀର ବୈଧାନିକ ଦୃଢତା ଥିଲା, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 21 (ଜି) ରେ ଏକ ପ୍ରାବଧାନ ଯୋଡ଼ା ଯାଇଥିଲା, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସରକାରଙ୍କୁ ସରକାରୀ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ଏବଂ ସରକାରୀ ସହାୟତା ପ୍ରାପ୍ତ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ସହିତ ପରାମର୍ଶ କରି ଆବଶ୍ୟକ ନିୟମ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାର କ୍ଷମତା ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟ କେତେକ ଆପତ୍ତି ଥିଲା, ଯାହାକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ଅନାବଶ୍ୟକ । ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥାକୁ ମଧ୍ୟ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏକ ଲିଖିତ ବିବୃତ୍ତି ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ରାଜ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ଆଭିମୁଖ୍ୟକୁ ସମର୍ଥନ କରିଥିଲା ଏବଂ ବିଶେଷ କରି ଦର୍ଶାଇଥିଲା ଯେ ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ଯେଉଁଥିରେ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ଶିକ୍ଷକ କର୍ମଚାରୀ ଉଚିତ ଭାବରେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କୁ ସୂଚିତ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ନିୟମଗୁଡ଼ିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ଫଳସ୍ୱରୂପ ସରକାର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଅନୁଦାନ ଆୟୋଗ ସୁପାରିଶ ଅନୁଯାୟୀ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟକୁ ଅନୁଦାନ ଦେଉଥିଲେ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କ ଦରମା ଆଦିରେ ଉନ୍ନତି ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଶିକ୍ଷକମାନେ ଏହି ଅନୁଦାନ ଅଧୀନରେ ଦରମା ଏବଂ ମହଙ୍ଗା ଭତ୍ତା ପାଉଥିଲେ । ଯେତେବେଳେ ନିୟମ ବିଚାରଧୀନ ଥିଲା, ସେତେବେଳେ ଶିକ୍ଷକ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ କୌଣସି ସଦସ୍ୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇନଥିଲା ଏବଂ

ସେ ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ବାଧ ହେବେ ନାହିଁ ବୋଲି ସୂଚିତ କରାଯାଇଥିଲା । ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ସମେତ ଶିକ୍ଷକମାନେ ନିୟମରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ନିୟମ ନିବନ୍ଧନ ଓ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଉପରେ ରାଜ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ଅନୁଦାନ ସହାୟତା ଯୋଜନା ଅଧୀନରେ ଦରମା ଏବଂ ମହଙ୍ଗା ଭତ୍ତା ଗ୍ରହଣ କରିବା ପରେ, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ଏବଂ ସାଧାରଣ ଭାବରେ ଶିକ୍ଷାର ସ୍ୱାର୍ଥରେ ଥିବା ନିୟମକୁ ଆପତ୍ତି କରିବାରୁ ବଞ୍ଚିତ କରାଯାଇଥିଲା । ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା, ବିଶେଷ କରି, ନିୟମଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବା ପାଇଁ ବାଧ ଥିଲା ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଧମକ କାରଣରୁ 1962 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 4 ତାରିଖର ସଂକଳ୍ପ ପାରିତ ହୋଇନଥିଲା ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଯେଉଁ ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରଶ୍ନଟି ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା, ଉକ୍ତ ନିୟମାବଳୀର ବୈଧାନିକ ବଳ ରହିଛି କି ନାହିଁ । ବିକଳ୍ପ ଭାବରେ, ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯଦିଓ ନିୟମାବଳୀର କୌଣସି ବୈଧାନିକ ଦୃଢତା ନାହିଁ ଏବଂ ଅନୁଦାନ ସହାୟତା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କେବଳ କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହୀ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଥିଲା, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ଏହିପରି ପ୍ରଶାସନିକ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରୁଥିବା ରାଜ୍ୟ କିମ୍ବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଜାରି କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯଦି ନିୟମଗୁଡ଼ିକ କେବଳ କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହୀ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଥିଲା, ଯାହା ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ଶିକ୍ଷକମାନେ ଭଲ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିଲେ, ତେବେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଚୁକ୍ତିଭିତ୍ତିକ ଦାୟିତ୍ୱର ସ୍ୱରୂପ ହେବ ଯାହା ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଜାରି କରିବା ଦ୍ୱାରା କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପ୍ରଥମେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ବିଚାର କରିଥିଲେ ଯେ ଏହି ନିୟମାବଳୀର ବୈଧାନିକ ଦୃଢତା ଅଛି କି ନାହିଁ ଏବଂ ଏହି ଉପସଂହାର ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଯେ ସେଗୁଡିକ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 21 (ଜି) ର ପ୍ରାବଧାନ ଅନୁଯାୟୀ ଜାରି କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ଯାହା ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ରଖାଯାଇଥିଲା ଏବଂ

ତେଣୁ ଏହାର କୌଣସି ବୈଧାନିକ ଦୃଢତା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଯଦିଓ ନିୟମାବଳୀର କୌଣସି ବୈଧାନିକ ଦୃଢତା ନାହିଁ, ତଥାପି ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ, ଯିଏ ଏକ ସାର୍ବଜନୀନ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ, ତାଙ୍କୁ ଏକ ପରମ ଆଦେଶ ଜାରି କରିବା ପାଇଁ ଏହା ଖୋଲା ଅଛି, ଯେଉଁ ନିୟମାବଳୀର କୌଣସି ବୈଧାନିକ ଦୃଢତା ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏହା ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ମାର୍ଚ୍ଚ 20,1962 ର ଚିଠିକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାରେ ବିରତ ରହିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲା ।

ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ଏକ ବୈଧାନିକ ସଂସ୍ଥା ନୁହେଁ ଏବଂ ତେଣୁ ଏହା ଉପରେ କୌଣସି ଆଜ୍ଞାଦେଶ କିମ୍ବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଜାରି କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପ୍ରତିକାର ଥିଲା ତାଙ୍କ ଅଧିକାର (ଯଦି ଥାଏ)କୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ପାଇଁ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତକୁ ଯିବା । ତେବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କହିଥିଲେ ଯେ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226ରେ ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ଯଥେଷ୍ଟ ବ୍ୟାପକ ଏବଂ ଏହା ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ପ୍ରକୃତିର ରିଟ୍, ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କିମ୍ବା ଆଦେଶ ଜାରି କରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହାର କ୍ଷମତାକୁ ସୀମିତ ରଖିନାହିଁ; ସେମାନେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ, ଆଦେଶ କିମ୍ବା ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଜାରି କରିବାର କ୍ଷମତା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ଯାହାକୁ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାମଲାର ପରିସ୍ଥିତିରେ ଉପଯୁକ୍ତ ବୋଲି ବିବେଚନା କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏପରି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଯେକୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଜାରି କରାଯାଇପାରିବ । ତେଣୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟଳୟ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଯେହେତୁ ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ଛୁଟି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ନିଜର ସ୍ୱାଧୀନ ବିବେକକୁ ପ୍ରୟୋଗ କରିନାହିଁ, ତେଣୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଜାରି କରିପାରିବ।ତେବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇନଥିଲେ ଯେ ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ଏକ ବୈଧାନିକ ସଂସ୍ଥା କି ନୁହେଁ, ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥାକୁ ମଧ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କ 20 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1962 ତାରିଖର ଚିଠିକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ନକରିବାକୁ । ଏହା ପରେ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କ ତରଫରୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ କରାଯାଇଥିଲା,

ଯାହାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା । ତା 'ପରେ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ପାଇଁ ଏହି ଅଦାଲତରେ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ ଯାହା ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଥିଲା; ଏବଂ ଏହିପରି ଭାବରେ ମାମଲା ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଆସିଛି । ଏହା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇପାରେ ଯେ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଆବେଦନରେ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥାକୁ ଜଣେ ଉତ୍ତରଦାତା କରାଯାଇଛି ।

ଏହି ଆବେଦନରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ଯେଉଁ ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରଶ୍ନ ଆସେ ତାହା ହେଉଛି ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ରାଜ୍ୟକୁ 20 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1962 ପରମ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ନକରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବା ପାଇଁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସଠିକ୍ କି? ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଏହା ଯୁକ୍ତିଗୁଡିକ କରାଯାଇ ନାହିଁ ଯେ ନିୟମାବଳୀର ବୈଧାନିକ ଦୃଢତା ରହିଛି ଏବଂ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଯୁକ୍ତିମାନ ଏହି ଆଧାରରେ କରାଯାଇଛି ଯେ ନିୟମାବଳୀର କୌଣସି ବୈଧାନିକ ଦୃଢତା ନାହିଁ ଏବଂ ଘରୋଇ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଅନୁଦାନ ଆୟୋଗ ଦ୍ୱାରା ସୁପାରିଶ କରାଯାଇଥିବା ବେତନ ହାର ଇତ୍ୟାଦି କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ସର୍ତ୍ତ ଭାବରେ ଘରୋଇ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟଗୁଡ଼ିକୁ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା କେବଳ କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହୀ ନିର୍ଦ୍ଦେଶାବଳୀ, ଏହି ହାରଗୁଡ଼ିକ ପୂର୍ବ ଅପେକ୍ଷା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଅଧିକ । ଆମକୁ ଲାଗୁଛି ଯେ ଏହି ନିୟମାବଳୀର କୌଣସି ବୈଧାନିକ ଦୃଢତା ନାହିଁ ଏବଂ ଘରୋଇ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁଦାନ ପ୍ରଦାନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କେବଳ ପ୍ରଶାସନିକ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଥିଲା ବୋଲି ଜାଣିବାକୁ ପାଇବା ପରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ରାଜ୍ୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ପରମ ଆଜ୍ଞାଦେଶ କରିବାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଭୁଲ କରିଥିଲେ । ଘରୋଇ ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନଗୁଡ଼ିକୁ ରାଜ୍ୟ କ"ଣ ଅନୁଦାନ ଦେବା ଉଚିତ ଏବଂ କେଉଁ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଉପରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବ ତାହା ରାଜ୍ୟ ପାଇଁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ । ଏହି ଅନୁଦାନର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ବୈଧାନିକ ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇପାରେ; ତେବେ କେବଳ କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହୀ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଏପରି ଅନୁଦାନର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବାରେ ରାଜ୍ୟକୁ ରୋକିବା ପାଇଁ କୌଣସି ଆଇନ

ନାହିଁ ଯାହାର ବୈଧାନିକ ନିୟମର ଦୃଢତା ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଅନୁଦାନ ଆୟୋଗ ସୁପାରିଶ ଅନୁଯାୟୀ ଘରୋଇ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟଗୁଡ଼ିକୁ ସଂଶୋଧିତ ଅନୁଦାନ ଦେବା ପାଇଁ ଆଦେଶ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ନିଜ ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚମାନର ଦରମା ଇତ୍ୟାଦି ଦେଇପାରିବେ । ଏହି ନିୟମାବଳୀର କୌଣସି ବୈଧାନିକ ଦୃଢତା ନାହିଁ ବୋଲି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ରାୟ ଦେଇଛନ୍ତି, ଏବଂ ଏହା ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ବିବାଦୀୟ ନୁହେଁ । ଏଭଳି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଏହି ନିୟମାବଳୀ କେବଳ କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହୀ ନିର୍ଦ୍ଦେଶାବଳୀ ଯେଉଁଥିରେ ଘରୋଇ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟଗୁଡ଼ିକର ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କ ବେତନ ହାର ଇତ୍ୟାଦି ବିଷୟରେ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଅନୁଦାନ ଆୟୋଗ ସୁପାରିଶକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ପାଇଁ ଘରୋଇ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁଦାନ ଦିଆଯିବ । ଯେଉଁଠାରେ କେବଳ କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହୀ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଅନୁଦାନର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଧାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଏ, ଏକ ଘରୋଇ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ସେହି ନିର୍ଦ୍ଦେଶଗୁଡ଼ିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ କିମ୍ବା ଗ୍ରହଣ ନକରିବାକୁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ଅଟେ । ଯଦି ଏହା ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ଗ୍ରହଣ ନକରିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଏ, ତେବେ ଏହା ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବେ ଅନୁଦାନ ପାଇବ ନାହିଁ, ଯାହା ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ଥିବା ସର୍ତ୍ତକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବା ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ଅଟେ । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ଯଦି ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ଥିବା ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଗ୍ରହଣ କରେ, ତେବେ ଏହା ଅନୁଦାନ-ସହାୟତା ଗ୍ରହଣ କରେ । ତେବେ ଯଦି ସର୍ତ୍ତ ଏବଂ ନିୟମାବଳୀରେ ଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶାବଳୀ ପାଳନ କରେ ନାହିଁ, ତେବେ ସରକାରଙ୍କ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଅନୁଦାନ-ସହାୟତା ଅଟକାଇବାର ଅଧିକାର ରହିବ । ତେବେ ଏହା ସମ୍ପୃକ୍ତ ସରକାରୀ ଏବଂ ଘରୋଇ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଅଟେ । ଅନୁଦାନ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଏପରି ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଦେଶାବଳୀ ଘରୋଇ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟଗୁଡ଼ିକର ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ଅଧିକାର ପ୍ରଦାନ କରିନଥାଏ ଏବଂ ସେମାନେ କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କିମ୍ବା ସର୍ତ୍ତ ଲାଗୁ କରାଯିବା ଉଚିତ କିମ୍ବା ଲାଗୁ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ।

କେବଳ ଅନୁଦାନ ସହାୟତା ପାଇଁ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଧାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା କେବଳ ପ୍ରଶାସନିକ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପାଳନ କରାଯିବ କି ନାହିଁ ତାହା ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା କେବଳ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ଅଧିକନ୍ତୁ, ଏପରି କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପାଳନ ନକରିବା ପାଇଁ ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ପାଇଁ ଏହା ଉନ୍ମୁକ୍ତ, ଯାହା ବୈଧାନିକ ଦୃଢତା ଥିବା ନିୟମ ଉପରେ ଆଧାରିତ ନୁହେଁ, ଏବଂ ଏହା ପରେ କେଉଁ ଅନୁଦାନ ଦିଆଯିବ ତାହା ବିଚାର କରିବା ପାଇଁ ରାଜ୍ୟ ପାଇଁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଖୋଲା ରହିବ । କିନ୍ତୁ ଯଦି ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ଏହି ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାକୁ ସ୍ଥିର କରେ, ତେବେ ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଏହି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କୌଣସି ଧମକ ସତ୍ତ୍ୱେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରାଯାଉଛି । ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପାଳନ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ବୋଲି ଜିଦ୍ କରିବା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଜଣେ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ପାଇଁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ନୁହେଁ । ଅନୁଦାନ ସହାୟତା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ନିୟମ ଯେହେତୁ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ-ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହୀ ପରମ ଆଦେଶ ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଅଧିକାର ପ୍ରଦାନ କରେ ନାହିଁ ଏବଂ ନିୟମଗୁଡିକର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା କିମ୍ବା ଅଣ-କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କରୁଥିବା ଏକ ପରମ ଆଦେଶ ପାଇଁ ସେମାନେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ କରିପାରିବେ ନାହିଁ, ଯଦିଓ ପରୋକ୍ଷ ଭାବରେ ଅନୁଦାନ-ସହାୟତା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କିମ୍ବା ଆଂଶିକ ଭାବରେ ଅଟକାଯିବା କାରଣରୁ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ କିଛି ପ୍ରଭାବ ପଡ଼ିପାରେ । ଏପରି କେବଳ ପ୍ରଶାସନିକ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ, ଯଦିଓ ଏହାକୁ ନିୟମ କୁହାଯାଏ, କେବଳ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ଏବଂ ରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଏବଂ ଆମ ମତରେ ଜଣେ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଅନୁଯାୟୀ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ପାଇଁ ଆବେଦନର ଆଧାର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଆମେ ଏହି ସମ୍ବନ୍ଧରେ *ମେସର୍ସ ରମଣ ଏବଂ ରମଣ ବନାମ ମାଡ୍ରାସ ରାଜ୍ୟ* (1) ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିପାରିବା, ଯେଉଁଠାରେ ଏହି ଅଦାଲତକୁ ମୋଟର ଯାନ

(1) [1959] ଏସ ୟୁ ପି ପି. 2 ଏସ.ସି.ଆର. 227

(ମାଡ୍ରାସ ସଂଶୋଧନ) ଅଧିନିୟମ 1948ର ଧାରା 43ଏ ଅନୁଯାୟୀ ଜାରି କରାଯାଇଥିବା କେତେକ ଆଦେଶ ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଉପରେ ବିଚାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ଧାରା 43ଏ ଅଧୀନରେ ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ଆଦେଶକୁ ଆଇନର ମାନ୍ୟତା ମିଳିଛି କି ନାହିଁ, ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିଥିଲା । ଏହି ଅଦାଲତ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଏହିପରି ଆଦେଶର ପକ୍ଷଙ୍କ ଅଧିକାରକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରୁଥିବା ଆଇନର ମାନ୍ୟତା ନାହିଁ ଏବଂ ଏହା ପ୍ରଶାସନିକ ଆଦେଶର ସ୍ୱରୂପ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଉଚିତ । ଏହା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ କେବଳ କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହୀ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରୁ କୌଣସି ଅଧିକାର ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ଏକ ନିହିତ ଅଧିକାର ଠାରୁ ବହୁତ କମ୍, ଏବଂ ଯଦି କୌଣସି ଆବେଦନ ବିଚାରାଧୀନ ଥିବାବେଳେ ଏହିପରି ନିର୍ଦ୍ଦେଶଗୁଡିକ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଏ, ତେବେ ଆବେଦନ ବିଚାରାଧୀନ ଆଇନରେ କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବ ନାହିଁ ଯାହା କୌଣସି ପକ୍ଷର କୌଣସି ନିହିତ ଅଧିକାରକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବ । ଆମ ମତ ରେ ସେହି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାକୁ ମଧ୍ୟ ପରିଚାଳନା କରେ, କାରଣ ଏହା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଛି, ଏବଂ ଏହା ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ବିବାଦୀୟ ନୁହେଁ, ଯେ ନିୟମଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ପ୍ରଶାସନିକ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଏବଂ ବୈଧାନିକ ନିୟମ ଭାବରେ ଆଇନର ଦୃଢତା ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେମାନେ ଘରୋଇ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟଗୁଡ଼ିକର ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ଅଧିକାର ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି ନାହିଁ ଯାହା ସେମାନଙ୍କୁ ନିୟମର କୌଣସି ବ୍ୟବସ୍ଥାର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା କିମ୍ବା ଅଣ-କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା ପାଇଁ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ବଜାୟ ରଖିବାକୁ ହକଦାର କରିବ । ଏହି ନିୟମଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ପ୍ରଶାସନିକ ନିର୍ଦ୍ଦେଶାବଳୀ ହୋଇଥିବାରୁ, ଏପରି ମହାବିଦ୍ୟାଳୟଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁଦାନ ସହାୟତା ପ୍ରଦାନ କରିବା ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଘରୋଇ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ଏବଂ ସରକାରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ପ୍ରସଙ୍ଗ ଏବଂ କୌଣସି ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର କୌଣସି ଶିକ୍ଷକଙ୍କର ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ସେଗୁଡ଼ିକର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା କିମ୍ବା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ ନକରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରିବାର କୌଣସି ଅଧିକାର ନାହିଁ । ତେଣୁ ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଉଚ୍ଚ

ନ୍ୟାୟାଳୟ ଭୁଲରେ ଥିଲେ ଯେତେବେଳେ ସେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ରାଜ୍ୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ମଞ୍ଜୁର କରିଥିଲେ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କୁ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ବିରୁଦ୍ଧରେ ମାର୍ଚ୍ଚ 20,1962 ରେ ଏହାର ଚିଠିକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ନକରିବାକୁ କୁହାଯାଇଥିଲା ।

ତା 'ପରେ ଆମେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନକୁ ଆସିଥାଉ ଯେ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଜାରି କରାଯାଇ ପାରିଥାନ୍ତା କି । ତେବେ ଆମେ ଦେଖୁଛୁ ଯେ ଏହା ବିରୋଧରେ ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଜାରି କରିଥିବା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଆବେଦନ ନାହିଁ । ଏଭଳି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଆମେ ଭାବୁନାହୁଁ ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଆଦେଶରେ ଆମେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିପାରିବୁ କାରଣ ଏହା ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅଟେ । ଏହି ସମୟରେ ଆମେ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରିବାକୁ ଚାହୁଁ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନର ପରିସ୍ଥିତିରେ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ପରିଚାଳନା ସଂସ୍ଥା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ଆମେ ଅନୁମୋଦନ କରିଛୁ ବୋଲି ଧରି ନିଆଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଏବଂ ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ଦେଖା ଦିଏ, ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହି ବିଷୟକୁ ବିଚାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିପାରେ ।

ଆମେ ଏହି ମାମଲା ଶେଷ ପୂର୍ବରୁ ଆମେ ଏହା ମଧ୍ୟ କହିବାକୁ ଚାହୁଁ ଯେ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ରାଜ୍ୟ ତରଫରୁ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ରାଜ୍ୟ ସପକ୍ଷରେ ଗଲେ ମଧ୍ୟ, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏହା ନିୟମ 7 କୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବ ନାହିଁ, କାରଣ ରାଜ୍ୟ କେବଳ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଆଇନର ସ୍ପଷ୍ଟୀକରଣ ସହିତ ଜଡିତ ଥିଲା ।

ଫଳସ୍ୱରୂପ ଆମେ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥାଉ ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ରାଜ୍ୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରୁଥିବା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ବାତିଲ କରି ଦେଇଥାଉ । ଆସାମ ରାଜ୍ୟ ଉତ୍ତରଦାତା , ଅଜିତ କୁମାର

ଶର୍ମାଙ୍କ ପାଇଁ ନିଯୁକ୍ତ ଓକିଲ ନ୍ୟାୟ ମିତ୍ରଙ୍କୁ ଦରମା ଦେବାକୁ ରାଜି ହୋଇଛି । ତେଣୁ ଆମେ ଖର୍ଚ୍ଚ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ଦେଇନଥାଉ ।

ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :
ସ୍ୱିଡିଲ୍ ନାୟକ,
ଅନୁବାଦିକା,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।